

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. D.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 14 maja 2024 r.,

wniosku ubezpieczonego zawartego w skardze kasacyjnej z dnia 4 lutego 2024 r.

o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od rozpoznania
sprawy I USK 105/24,

**wyłącza sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego
od rozpoznania sprawy I USK 105/24.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik skarżącego A. D. wniósł o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie I USK 105/24 z powołaniem się na art. 49 § 1 k.p.c. i art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c. Odwołał się do równocześnie dotyczącego tej kwestii orzecznictwa Sądu Najwyższego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz podniósł w szczególności, że sędzia Sądu Najwyższego Robert Stefanicki został powołany do pełnienia urzędu na tym stanowisku na wniosek

Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawany wniosek jest uzasadniony. Sąd Najwyższy przypomina bowiem, jak czynił to już wielokrotnie, między innymi w postanowieniach wydanych w sprawach: I USK 326/22, I USK 210/22, I USKP 139/23 oraz I UZ 15/23 (oraz wielu innych), że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2000 nr 2, poz. 1 i OSNC 2020 nr 4, poz. 34) przesądzono, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek KRS ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. Uchwała z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym), co powoduje, że każdy skład orzekający jest nią związany.

Odwołując się do szczegółowej argumentacji zawartej w powołanych wcześniej postanowieniach i w pełni ją podzielając, Sąd Najwyższy uznaje również, że nie ma podstaw do twierdzenia, że skutki wynikające z uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego zostały zniwelowane wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK-A 2020, poz. 61).

Kierując się tą argumentacją oraz opierając się na podstawie art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 49 § 1 k.p.c. i art. 52 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]

